

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

TYPHO

REGIONUM CALIDARUM.

2
DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

T Y P H O
REGIONUM CALIDARUM.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S.S. T.P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI.

NECNON

Amplissimi SENATUS ACADEMICI Consensu,

Et Nobilissimae FACULTATIS MEDICAE Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINÆ HONORIBUS AC PRIVILEGIIS

RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

CAROLUS MACLARTY,

SCOTUS;

SOC. REG. MED. EDIN. SOC.

AD DIEM 24 JUNII, HORA LOCOQUE SOLITIS.

EDINBURGI,
CUM PRIVILEGIO,
APUD ROBERTUM ALLAN.

MDCCXCVII.

CAROLUS MACLARTY,
PATRUELI SUO CARISSIMO,
COLINO MACLARTY, M. D.
MEDICINAM REGIODUNI JAMAICENSIS
FELICITER EXERCENTI.

S. D.

BENEFICIA insignia, quæ in me non solum regioduni apud te degentem, sed etiam Edinburgi commorantem contulisti; et ante omnia, studium, cura, et peritia singularis, quibus mihi, dira febre, de quâ in his pagellis agitur, laboranti, consuluisti, mentem meam tam alte penetrarunt, ut hanc summas tibi gratias referendi occasionem libenter arripiam; hocque opusculum, exiguum grati animi testimonium memor tibi dicem. Vive, valeque.

DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

T Y P H O

REGIONUM CALIDARUM.

AUCTORE, CAROLO MACLARTY.

CLADES luctuosa, qua hæc febris, vulgo, sed perperam *icterodes* dicta, ultimo quadriennio in multis Indiæ Occidentalis insulis grassata est, et varia quæ de ipsius natura invaluit opinio, medicorum attentionem jure sibi vindicarunt; variisque de utraque contemplationibus ansam dederunt.

A

Cum

Cùm perpendimus, quanta hic morbus vi in corpore humano pollet, quamque parum sæpe eidem medicina repugnat; eos potissimum, quibus cum eodem colluctandum est, summa ope niti decet, ut ejus naturam calleant.

His igitur rationibus impulsus, et eo quod multa hujus morbi mala, aliquamdiu in Jamaica peregrinatus, non solum in aliis observaverim, sed etiam, in me ipso expertus noverim; eundem, disputationis inauguralis argumentum, quippe pensum celeberrimæ hujus academix usus ab omnibus summos in medicina honores ambientibus postulat, cæteris anteponendum putavi.

DE

DE MORBI NOMINE.

MORBO, de quo agitur, varia a variis auctoribus nomina a re quadam peculiari circumstante, vel a signo quodam speciali, petita, indita fuerunt. Galli eundem vocant vel *Maladie de Siam*, utpote frequentem in ista regione, ex qua in Indiam Occidentalem adventum putant, vel *Fievre Matelotte* quia peregrini et nautæ eidem maxime opportuni sunt. Hispani eum *vomito pretto*, nomen ex uno ex dirissimis ejus signis petitum, appellant. Angli ob cutis flavedinem, qua nonnulli eodem affecti fœdantur, *Yellow Fever* vocant; ob eandem rationem *Febris Icterodes* a CULLENO nuncupatur. Nomina autem *Yellow Fever*, et *icterodes*, perperam seliguntur; multum enim abest, ut cutis flavedo sit perpetua morbi comes: morbum, igitur *Typhum Regionum Calidarum* appellare maluerim, non deesse ratus, cur eundem regionum frigidarum *Typhum* calida regione degeneratam putemus.

DE DEFINITIONE.

HAUD raro difficile est morbos accurate definire, cum *pathognomonica* morbi iſigna defunt : nulla forſitan affectio hac difficultate magis premitur, quam calidarum regionum typhus, cujus quippe ſigna raro in ullis binis exemplis prorfus eadem ſint ; et circumſtantibus rebus haud parum varientur : hæc quidem discrimina adeo ſunt inſignia, ut nondum inter medicos conveniat, ad quod genus morbus referendus eſt.

SCHOTTE * eundem ad *ſynochum* relegandum opinatur ; et recte quatenus multa haud mediocris inflammationis ſigna ſe morbi initio oſtendunt. Cum hæc autem brevi durant, aliſque, indolis inſigniter diverſæ excipiuntur, crediderim potius CULLENUM morbum ad *typhum* rectius retuliſſe. Hic
monet

* Treatiſe on the Synochus Atrabilioſus.

monet quod rei nostræ, bene accommodatur:—

“ Inter typhum autem et fynochum limites accuratos ponere non possum *;” exempla enim mitiora ad illum, graviora ad hanc, referri possunt. Propter rei igitur difficultatem, futurum spero, ut sequentis definitionis defectus excusati habeantur.

Febris in regionibus calidis peregrinos potissimum afficiens; pulsus initio plerumque frequens et plenus; postea debilis et mutabilis; oculorum tumor, rubor et ardor; gravis præcordiorum anxietas; sensorii functiones plurimum turbatæ; vires multum imminutæ.

DE

* Synop. Nosolog. Method.

DE MORBI HISTORIA.

Hoc malum juvenes et plenos, et præsertim ex regionibus frigidis recens appulso, fere semper adoritur; hinc nautæ ac milites, præ cæteris, afficiuntur. Mulieres et infantes rarius quam viri, et Æthiopes adhuc rarius, eodem corripuntur; hi quidem peculiari quadam corporis conditione, qua ab hac peste immunes evadunt, præditi videntur: et semper, si forte eadem afficiuntur, mitiori ejus formâ laborant.

Febres Indiæ Occidentalis typis diversis insignitæ, diversis diei horis impetum facere observantur; nihil autem hujusmodi de hac febre affirmari potest: diversis enim diei temporibus accedit; plerumque tamen mane impetum facit.

Morbus plerumque cum languoris ac debilitatis
sensu,

sensu, dolore capitis, vertigine, anxietate ac nausea comitantibus, obrepit; animi linquentis signa primo interdum sentiuntur.

Hæc signa calore aucto, acuto lumborum ac dorsif dolore, nausea vehementi, et vomitione biliosa brevi excipiuntur; et nonnunquam sudores, in quibusdam exemplis, convulsionibus comitati, prorumpunt. Capitis dolor fit immanis, et ad summum cruciatum usque augetur; oculi rubri, prominuli, lucisque impatientes evadunt.

Arteriæ modo frequentes, validæ ac plenæ micant, et more insolito subsiliunt; modo parvæ, frequentes, et compressu faciles; alias autem ipsarum ictus sunt admodum peculiares, et cum motu vermiculante a JACKSON conferuntur.

Spiritus est frequens; sitis inexplebilis plerumque urget; interdum vero haud multum intenditur. Lingua est foeda, amaro oris sapore comitante. Cutis est admodum sicca, et arefacta, corporisque calor,

calor, licet non semper ultra modum intensus, sensu quodam tamen peculiari, acri, et pungenti, explorantis digitum afficit. Urinæ species sunt admodum variæ. Hypochondriorum dextrorum ardor et dolor, qui sæpe pressu augentur, ingens anxietas, et præcordiorum oppressio, cum magna, sub quemvis nisum, animi liquentis proclivitate, adsunt.

Levis interdum signorum remissio hora a morbo inchoato duodecima circiter contingit: Signa vero raro adeo remittunt, ut remissionem veram adesse dixeris; rebus ita se habentibus, brevi aucta recrudescunt. Sæpius autem sine ulla remissionis nota ingravescentia perstant. X

Capitis dolor, in multis licet morbi nascentis casibus lenis, jam fere intolerandus, cum ingrato frontis, quasi chorda transversaria contractæ sensu, evadit: oculi interea rubescunt, admodum dolent, lucisque impatientes fiunt; rubor ore suffunditur; vultus est perturbatus, torvus ac trunculentus, quæ signa, verbis quidem vix depingenda, morbo affueti,

ti, rerumque usu periti, discrimina, agnoscunt. Ventriculus magno jam dolore excruciat, adeoque mobilis fit, ut ingesta protinus rejiciantur: præcordiorum anxietas et oppressio summam molestiam afferunt. Respiratio fit crebra et laboriosa. Æger summa inquietudine angitur; situm suum perpetuo mutat; crura et brachia hic illic in lecto volutatus jactat; diraque insomnia infelicitatur.

Postquam hæc mala miserum nonnunquam viginti quatuor horas, sæpius autem ad tertium diem usque fatigaverint, pleraque remittunt; aliaque natura prorsus contraria superveniunt. In faustis casibus signa penitus remittunt; fudor, aut lenis diarrhœa prorumpit, febrisque in sanitatem mutatur. Hic autem exoptandus morbi exitus, hoc ejusdem stadio vix expectandus est: quamvis enim capitis dolor minuitur; et cutis calor ad normam fere naturalem redit; ægerque adeo bene se habere videtur, ut ipse et amici ejus morbum profligatum opinentur; hæc autem spes fallax brevi du-

rat : nonnunquam enim postquam omnia signa penitus remiserint, ægerque morbo omnino immunis videtur ; convulsionibus, quæ vitæ finem brevi imponunt, corripitur. Morbus autem sæpius modo jam describendo progreditur.

Arteriæ insigniter se submittunt, et intermittunt ; nonnunquam crebrius micant ; sæpius autem infra sanitatis normam tardescunt ; flavedo circa oculos, tempora et collum, subnascitur, brevique in totum corpus diffunditur : vomitio, si non antea, jam saltem perpetuo urget, et materia rejecta speciem nigricantem, coffeæ fæcibus haud abfimilem induit. Nonnulli evomunt insignem laticis albescentis et limpidi copiam, cujus superficiei magnus laminarum fuscæ olei guttas referentium innatat. Lingua et os jam crusta nigricante obducuntur. Coma plus minusve, et delirium mite superveniunt, oculo simul nubilo ac triste, cum manifesta pupillæ amplificatione. Delirium sæpe maturius accedit, tuncque adeo est ferox, ut duobus pluribusve affectis ad ægrum lecto coercendum opus

pus sit ; hujusmodi ægris pupillæ maturius etiam ampliantur.

In priori morbi stadio alvus est insigniter astricta ; nunc vero alvi proluvies, qua materia admodum foetida, isti, quæ vomitione rejicitur, haud abfimilis, descendit. Urina quoque a nonnullis colore nigricante, præter naturam spissa, et cum sanguinis grumis commista, mingitur. Ingens sanguinis nigricantis vis ex variis corporis partibus, non solum ex naribus, ore, auribus, oculis, ano et urethra, sed etiam ex ipsis cutis spiraculis, profunditur. Uno ægro in valetudinario regioduni Jamaicensis, sanguis ex axillis manabat. Dentes ac labra sanguine e gingivis effuso et concreto obducuntur ; et anima et totum corpus odorem intolerandum diffundunt. Maculæ lividæ in variis corporis partibus, sed præcipue in femoribus et abdomine erumpunt.

Postquam æger hoc modo per tempus plus minus longum affectus fuerit, convulsiones, quæ mi-

seriæ finem faciunt, tandem superveniunt. Sæpe autem vis vitæ paulatim extinguitur; arteriarum pulsus celeriter labascunt; subsultus tendinum superveniunt; sudores viscerum prorumpunt; artus et summum corpus, frigescunt; æger nec audit, nec videt; oculi immobiles fiunt; morsque tandem spectaculo lugubri finem imponit.

Morbi cursus, signorumque violentia, et concursus, in variis casibus, pro diverso habitu, situ, curatione, aliisque ægri rebus circumstantibus, insigniter variat.

In exemplis malignioribus, in quibus signa cursum suum celerrime absolvunt, nonnunquam, viginti quatuor horarum spatio, ad finem perducitur; die autem tertio vel quarto plerumque terminatur. In casibus mitioribus finis in tempus multo longius porrigitur; tuncque manifesta signorum remissio altero quoque die percipi potest. Raro ultra septimum aut nonum diem protrahitur; in
qui-

REGIONUM CALIDARUM. 13

quibusdam tamen exemplis haud citra decimum quintum, aut etiam vigesimum primum, diem finitur.

RATIO QUORUNDAM SYMPTOMATUM.

Capitis dolor vehemens, rubor faciei et oculorum ex sanguinis impetu caput versus aucto oriuntur.

Præcordiorum oppressio et anxietas vasorum ventriculi, hypochondriorum, partiumque vicinarum plenitudini ad inflammationem fere auctæ, tribuenda sunt.

Vomitio frequens vel a bilis corruptæ, mucive acrimonia, vel ab ipsius ventriculi inflammatione, quæ interdum, cadavere inciso, observatur, vel ex utrisque provenire potest.

Materia nigricans coffeæ fæcibus haud absimilis,
quæ

quæ vomitione rejicitur, degeneratæ fellis secretioni cum sanguine qui in ventriculum ex vasis effunditur, commistæ, tribuenda videtur.

Laminæ fuscae liquori pellucido innatantes, nihil aliud quam eadem bilis ventriculi humoribus confusa videtur.

Pupillarum amplificatio a plenitudine vasorum capitis, vel interdum forsan a sanguine, vel sero, in cerebri superficiem, aut ventriculos, effuso, exoritur *.

Alvus astricta ex tubo intestinali, ob solitam humorum copiam ex arteriis exhalantibus haud effusam, arido, plerumque oritur: viscerum quoque torporem nonnunquam ex quadam sensorii conditione, isti, quæ in hydrocephalo interno contingit, haud absimilis aliquatenus pendere, verisimile videtur.

Fla-

* Vid. CHISHOLM on the Yellow Fever, p. 138.

Flavedo cutis provenit ex nimia bilis secretionē, quæ venis intestinorum lymphaticis reſorpta in ſanguinem deferitur, et in totum corpus diffunditur.

Hæmorrhagiæ ex variis corporis partibus, et maculæ lividæ pendent ex parvis arterioliſ adeo laxiſ et ſolutiſ, ut ſanguinem in telam cellulofam infra cuticulam elabi, vel ex ſummo corpore, manare ſi-
nant.

DE DIAGNOSI.

INTER pleroſque fere medicos varias regionum calidarum febres nihil aliud quam ejuſdem morbi varietateſ, gradu tantum diverſaſ eſſe convenit.

Quamviſ typhuſ regionum calidarum indolem quandam peculiarem habere videatur, ideo quod advenæ ex regionibuſ frigidiſ eadem fere ſemper corri-

corripiuntur ; et quod illi, qui in regionibus, in quibus morbus grassatur, aliquandiu commorati sunt, fere semper ab eodem magnâ licet feritate in peregrinos sæviente, immunes evadunt. Nulla veruntamen non est ratio, cur unicam febrium regionum calidarum speciem esse *intermittentem* ; omnesque ejusdem variationes, ex causarum prædisponentium et excitantium violentia, et prava medendi ratione pendere credamus : imperita enim curatione paroxyfmi febriles tanta sibi cum velocitate succedunt, ut nulla intermissio percipi possit : et eadem medendi ratione continuata, morbi violentia adeo augebitur, ut in typhum pessimis signis comitatum defierit. SENAC observat, “ In alias febres
“ compositas abeunt simplices intermittentes ; pos-
“ sunt scilicet in continuas, v. g. ut videbimus
“ commutari, servato tamen, partim saltem quo ab
“ aliis distinguuntur typo *.”

Calorem insigni vi in proclivitate ad febrem intermittentem gignenda pollere, hinc plane evincitur,

* De Recond. Febr. Nat.

citur, quod, febribus continuis calidarum regionum incolas in frigidis terræ plagis corripientibus, proclivitas ad intermittendum plus minus perstare observatur. Frigidas quoque regiones corporis conditionem febribus continuis opportunam efficere probabile est; hancque ob causam peregrinorum, in calidas terræ plagas recens advektorum, febres, tantam in continuarum typum proclivitatem ostendere verisimile est.

Morbi quidem initio, quodvis signum, quo clare a febre remittente dignoscatur discernere difficile est. Pulsuum conditio aliquid huic rei obscuræ luminis nonnunquam offundere potest; verminantes eorundem motus, testante RUSH, morbum fati distinguunt: oculorum, vultusque, species sæpe quoque morbum ad vivum depingunt; idem auctor notat, “ It was as much unlike that which is exhibited in the common bilious fever, as the face of a wild is unlike the face of a mild domestic animal *.”

C

Morbo.

* Vid. RUSH's Account of the Yellow Fever, p. 37.

Morbo provecto, summus ventriculi dolor, et mobilitas, nausea et vomitio assiduæ, materiæque rejectæ species naturam ejus designant : et fane si horrendi hujus mali historiam respiciamus, signorum concursum eidem a quavis alia, qualicunque demum nomine insigniatur, affectione, clare facerendo parem esse liquido patebit.

Ex eo quod nomen *icterodes* huic morbo ab omnibus fere inditur, inde morbi discrimen in cutis flavedine consistere, jure forsan confici videretur ; hoc autem signum est minime perpetuum ; morbus enim cunctis aliis, præter cutis flavedinem, signis indicatis sæpius infauste definit.—“ I have used
 “ the word *Yellow*,” ait MOSELEY *, “ in compliance with custom ; but I even distrust that
 “ name : as the inexperienced may be looking out
 “ for that appearance, and not find, until it is too
 “ late, the disease he has to contend with. Indeed, the yellowness of the skin, like the black

VO-

* On Tropical Diseases, p. 413.

“ vomiting, is not an invariable symptom of this
 “ fever ;—those who are fortunate enough to re-
 “ cover, seldom have it ; and many die without
 “ its appearance.”

Morbum nascentem, sine ullo errandi periculo
 dignoscere valebimus, quando per populum grassa-
 tur, animum ad omnia ægri propria advertando ;
 et resciscendo, num brevi, post alios, qui eodem la-
 borant, viros, male se habuerit.

DE PROGNOSI.

DE morbi eventu, qui tanta plerumque clade, et
 velocitate progreditur, minime mirandum est, si ju-
 dicio fit admodum anceps ; si pessima semper ti-
 menda sint. Scire autem valde juvat, signa sæpe
 etiam in casibus, de quibus minime bene sperare li-
 cet, discedere, ægrumque sanitati suisque restitui ;
 quæ quidem felicitas nos ad omnia, quibus leva-

men obtineri potest, præstanda, utcunque periculosus videatur morbus, incitare debet : docetque simul quanta prudentia de mali exitu præfagendum sit.

De morbi eventu plerumque judicandum erit signis quæ spem timoremque nostrum alternare faciunt. Si signa, morbo inchoato, fuerint mitia ; præsertim si capitis dolor non sit gravior, si oculi sint fere naturales, neque multum rubescant ; morbum mitem indicari sperare fas est ; si morbus sine magna anxietate, aut insigni insomnia exacerbetur ; si signorum remissio placidum somnum, sudoremque universum induxerit, sunt res fausti ominis, morbumque jam victum, fidem faciunt. Si vomitus adeo cessaverit, ut ventriculus ingesta sine magno negotio teneat, est felix signum : Si supervenit alvi proluvies, quæ ægri vires non frangit, sed potius anxietatem et præcordiorum oppressionem levat ; si simul arteriarum pulsus magis secundum naturam micant, capitisque, et ventriculi ægrotatio remittet, bonum augurandum.

Contra

Contra, si morbo nascente, signa violenta fuerint ; præsertim si oculorum et faciei rubor magnus existerit ; et convulsiones superveniant ; exitus inauspicatus timendus est. Anxietas præcordiorum molesta, vomitio assidua, dolor epigastrii et hypochondriorum sævus, et magna debilitas, mali ominis signa sunt. Pervigilium, inquietudo magna, delirium ferox, coma profundum, oculorum feritas, et inflammatio ; eorundumve hebetudo tristis, et nubila, et pupillarum amplificatio, pejoris adhuc ominis indicia habenda sunt. Omnium vero signorum pessima jure habentur materiæ nigricantis vomitio, faniosa alvi proluvies, invitus urinæ fluxus, eandemve reddendi impotentia, copiosæ sanguinis ex ore, aliisve partibus, profusiones, maculæ lividæ, devorandi difficultas, singultus, et extremorum frigus ; his enim urgentibus, vis vitæ adeo exhauritur, ut mors ineluctabilis fiat:

CAUSÆ

CAUSÆ.

TYPHI regionum calidarum, sicut aliorum morborum causæ duplices sunt: 1mo, Quæ corpus morbo opportunius reddunt; 2do, Quæ in corpore jam proclivi factò morbum excitant.

Causæ Prædisponentes.—Quando peregrini quidem, cum primum ex frigidis in calidas terræ plagas pervenerint, ad hanc febrem maxime proclives existunt; illos corporis conditione eidem in primis opportuna præditos esse, verisimile videtur. Hi quidem advenæ duriores corporis compagem, regionibus calidis resistendis minime aptam, habent; indigenæ vero corporis habitum omnino contrarium possident: in his solida sunt laxa, soluta, totaque machina conditionem a diathesi phlogistica alienam adipiscuntur. Omnia igitur, quotquot plenitu-

nitudinem augent, et inducunt ; nimius scilicet potus meracioris, et inebriantis, usus, et ignavum vitæ genus, corpus irritabile reddendo, proclivitatem in morbum gignunt.

Ebrietas, etiamque corporis defatigatio, quippe quæ insigni in debilitate efficienda vi pollent, causis prædisponentibus annumerandæ sunt

Causæ Excitantes.—Halitus ex corporibus morbo laborantium causa longe frequentissima existit : cum autem plures auctores * fidi, et spectabiles, de hac re ancipites hæreant ; haud abs re enquirere videatur, num hæc febris contagione vulgatur.

De effectu pestifero, qui ex corporis humani anhelitu, circa idem aliquandiu in clausis locis retento, oritur ; viroque mortifero, quod iste halitus, præsertim cum ex his, qui febre *typhæde* laborant, adipiscitur, fatis jam inter medicos constat ; hinc porro, dixerim, typhi hujus acerbitas,

* Vid. HILLARY, HUNTER, MOSELEY,

bitas, diraque strages, quam in India Occidentali, ab Aprile, anno 1793, quando in Granata exorta est, in hunc usque diem grassata, edidit *.

Ex his, quæ de hac febre per plagas tropicas grassante memoriæ produntur, nemo non prejudiciiis vacuus eandem pestiferam esse conficiet.

Est istuc quidem datum his regionibus ; ut febris non nisi longis, post multos annos lapsos, intervallis in iisdem pestifera sæviat. Multi igitur clinici in illis terræ plagis per plures annos, morbo nunquam nisi sparsim viso, commorantur ; hincque eundem pestilentem esse negant.

Si quis olim de hac re scrupulus restiterit ; mira infelicitas, qua quadriennium jam lapsum in India Occidentali, et præsertim in Jamaica, et insula Sancti Dominici, grassata est, modusque, quo huc illuc diffunditur, omne de hac quæstione dubium tollunt.—“ But the infection was not,” inquit
“ CHIS-

* Vid. CHISHOLM on the Yellow Fever, p. 98. et sequent.

“ CHISHOLM, “ confined to Granada alone ;
 “ from this as a focus it spread to the other
 “ islands, to Jamaica, St Domingo and Philadel-
 “ phia.”

Hæc febris pestifera grassans in navi in regioduni Jamaicensis portum ex Granata jam appulsa, primo circa idus Aprilis anno 1793 se ostendebat. Plures ex nautis in transitu, et maxima eorum, qui evaserant, pars, post appulsum mortui sunt. Pestilentia brevi se in cæteras naves diffudit, a nave ad navem facile indaganda. Vertente biennio, quod post febrem exortam in insula commoratus sum, ne una quidem navis in regioduni portu, five Europæa, five Americana extitit, cujus nautæ morbo immunes evaserunt. Omnes enim, si duas trefve excipiamus, pluribus ex nautis suis orbatae fuerunt.

Quamvis hæc evidentia adeo clara sit, ut cuivis satisfacere queat ; non desunt tamen, qui sententiam prorsus contrariam tenent ; pessimaque infor-

tunia tribuunt ægros curantibus, qui morbum pestiferum male rati miseros sibi confisos derelinquunt *. Contra hanc vulgarem opinionem, febrem nimirum non esse pestiferam, pessimos effectus edidisse, et ægris suisque haud parum miseriæ conflasse, ob res, quibus cavetur, ne pestilentia coercetur, et diffundatur, neglectas, affirmare auserim.

Nonnulli qui medicinam diu, non sine laude, in Jamaica fecerunt, haud dubitarunt asserere hanc febrem non esse pestiferam †. In hanc sententiam, propter rationes jam allatas, et quod indigenæ, quique paucos annos in India Occidentali commorantur, paucis tantum casibus exceptis, febres immunes evadunt. Meminisse autem oportuit indigenarum, ibique loci diu commoratorum corporis compagem et conditionem adeo ab advenarum, distare, ut hujus febris contagioni minime opportuni existunt.

Plerique

* Vid. FISHER, Dissert. Inaug. de Febre Flava Reg. Calid.

† Vid. ENCYCLOPÆDIA.

Plerique utique medicorum Jamaicentium hanc febrem haud ante annum 1793, quo inter ipsos pestifere grassata est, contagiosam reri solebant; tuncque etiam, multi haud potuerunt adduci, ut eandem pestiferam crederent; experientia vero edocti, quanta curâ pestilentiae occurrendum esset, brevi didicerunt.

Plures auctores * in regionum calidarum morbis probe versati non solum hanc, sed etiam intermittentes, pestiferas esse, opinantur: rem ita se habere minime patet: typho vero regionum calidarum, variolas ipsas, aut morbillos, vix pestilentialiores crediderim.

Dr CLARK †, in tractatu suo de hac febre, nuper edito, asserit, “ I am of opinion, that this terrible disease was not imported into this, or any other of these islands, or into America, but that

D 2

“ it

* CLEGHORN, BAGLIVIOUS, BOERHAVE, VAN SWIETEN.

† Treatise on the Yellow Fever, as it appeared in the island of Dominica, in the years 1793,—4,—5,—6.

“ it was produced from natural causes.” Dein-
de observat, “ A deranged state of the atmo-
“ sphere, as mentioned before, seemed to me to
“ be the first cause that excited this mortal disease
“ in our island ; and, as it prevailed in the diffe-
“ rent towns of the other islands, the more they
“ were crowded with strangers, I am inclined to
“ believe that it proceeded from the same cause in
“ them all, aided, and perhaps put in action by
“ the great concourse of people in towns exposed
“ to so much heat.” Hunc coeli statum turba-
tum illustrare conatur, nobis dicendo, “ This de-
“ rangement of the component parts of the atmo-
“ sphere was probably effected by the strong light
“ and intense heat of the Sun, having disengaged
“ or formed some combination with its vital part,
“ or a certain portion of it, which being so united
“ and rarefied, would rise far above that stratum
“ of air, in which we, in lower situations, breathe,
“ leaving the mephitic or heavier part near to the
“ surface of the earth ;” et postea addit, “ There
“ appears to have been such an extensive and ve-
“ ry

“ ry peculiar deranged state of the atmosphere in
 “ the towns in these islands, and in North Ame-
 “ rica, that it is more probable this disease was
 “ produced by this general cause breaking out
 “ *nearly at the same time* in different places, than
 “ that it originated only in one or two towns, and
 “ was carried from thence by infection to others,
 “ by either persons or goods, as has been suppo-
 “ sed.”

Si autem Doctor animum suum ad morbi histo-
 riam majori cura advertisset, facile addidicisse potu-
 isset, hanc febrem in diversis Indiæ Occidentalis
 insulis, et America, *eodem fere tempore*, minime se
 ostendisse : nam testante CHISHOLM primo appa-
 ruit Georgiopoli in Granata die 19° Februarii ;
 quod, ista hypothesi posita, fieri non potuit. Re-
 gioduni in Jamaica die 18° Aprilis exorta est ; et
 eodem fere tempore Dominicopoli. In oppido
 Roseau in Dominica die 15° Junii, secundum
 CLARK ipsum, prorupit : in Philadelphia autem
 haud ante 5^m Augusti diem se ostendit, ut RUSH
 nobis

nobis confirmat. Et sane hunc auctorem morbi, de quo agitur, originem et progressum adeo penitus ignorasse, mirabitur nemo, qui hæc ejus verba perlegerit: “ With a view to avoid relating any
“ thing which is not derived from my own experience and judgment, I have been cautious not to
“ peruse any of the publications which have appeared on the subject.”

Porro *locorum paludisforum anhelitus* insigni in hac febre excitanda vi pollet. Notabile hujus rei exemplum in valetudinario Grenevico Jamaicensi, quod agello pestilentissimo prope paludem insidet, sæpe observatum fuit; nam febres intermittentes, quo ægri illuc advecti laborabant, in febres malignas degenerare solebant; typhumque regionum calidarum pessimis signis, qualia sunt copiosæ sanguinis ex ore, ano, et etiam ex omnibus cutis spiraculis profusiones, ibidem in hos ægros sævire observatum est; dum alii ex eadem causa ægrotantes, cætera prioribus ægrotis similes, excepto quod in navibus

navibus ægri decumbebant, nullis istiusmodi diris signis afficiebantur *.

Cum proclivitas in multis non adeo præceps est, quin diu contagio, nullâ febre exortâ, objiciantur; aliæ existunt causæ, quæ ejusdem actioni subinde favent. Harum præcipuæ sunt subitæ temperiei vicissitudines, præsertim diuturna solis, aut caloris humorisque, actio, aura nocturna, aspergines roris copiosæ, magna ac subita ex quavis causa defatigatio, et ebrietas:

Cœli temperies in regionibus tropicis tam parum plerumque mutatur, ut caloris vicissitudines vix pro causa habendæ sint.

Advenæ haud multum ex hujusmodi aëris vicissitudine illico facta, sed potius ex temperiei mutatione

* Vid. LIND's Essay on Fevers, p. 173.

Vid. quoque, PRINGLE, Diseases of the Army, Part III.
Chap. VII.

tione cui, ex frigida in calidam regionem migrando, obijciuntur, detrimenti capiunt.

Ubicunque vero terrarum istiusmodi cœli vicissitudines insignes fuerint, majore minoreve vi prorata parte polleant oportet. MACKITTIC narrat *, “ In autumo anni quinquagesimi quarti labentis seculi, febris putrida flava inter nautas et milites nuperrime ex Anglia conscriptos, sævi-
bat. Nebulosa, tranquilla, et fervidissima fuit tempestas prægressa ; adeo ut inde ad nonagesimum usque gradum evectus esset thermoscopio Mercurius. Præterea venti aura, quæ fuit profecto minima, ab occasu et austro spirans ad æris stagnationem et inquisitionem plurimum contulit.” LIND † porro observat, “ In the year 1764, excessive heat and want of rain for some months, gave rise to violent epidemic bilious disorders (resembling those of the West Indiès)
“ in

* De Febre Indiæ Occidentalis maligna flava, p. 35.

† Essay on Fevers.

“ in the city of Cadiz in Spain, of which one hundred persons often died in a day.”

Istuc vero generi humano auspicatò datum est, ut cuius coeli varietati paulatim se aptet; hinc Europæi temporis lapsu fervidis Indiæ Orientalis, et Occidentalis, caloribus ferendis, affuescunt, modo vires recens appulsis iteratò sæpius valetudinis impetu non frangantur. Europæi hoc modo assueti non minus continua et prospera valetudine, ac illi qui domi manent, fruuntur. Delicatula autem machinæ humanæ compages subitis ac violentis mutationibus, quæ ad sanitatem subruendam semper pertinent, impar existit.

DE CURATIONE.

CURSU præcipite, dirisque hujus febris signis perpen-
sionis, maturâ medicinâ ad stragem funestam, quam

E

sæpius

sæpius edit, reprimendam, opus esse manifestum est. Qualia autem remedia respondeant, nondum inter medicos convenit, quippe qui alii alia, sæpe contraria, auxilia, commendant. Aliam vero corporis conditionem, aliudque vitæ genus, aliam in certis casibus medendi rationem postulare, signaque peculiaria, propria remedia indicantia, diversa in diversis ægris, supervenire nunquam obliviscendum est. BAGLIVIVS monet “ In remediis itaque præscribendis, semper ante oculos habe tui climatis naturam, tuorumque popularium temperiem; neque quicquam præscribas quod ex libris didiceris, nisi prædicta calleas.”

Munditiæ.—Summa ope niti decet, ut munditiæ circa ægrum fiant; lintea et stragula sæpius mutantur; omnia excreta quamprimum rejiciantur; aër recens cubiculum assidue perflet: his enim neglectui habitis, irritatio adeo augetur, ut effectus remediorum alioquin profuturorum irritos reddat.

Sanguinis detractio.—Tot sunt medicorum de hujus remedii usu opiniones, ut quibus exemplis conveniat, quando usurpandum, quandoque fugiendum sit, non facile dixeris. Nulla de eadem regula generalis stabiliri potest; interdum enim cum fructu haud dubitando, sæpius autem profecto cum pessimo exitu, adhibitum fuit. Casibus, quibus plenitudinis inflammationisve aliquarum partium, cerebri, viscerumve abdominis, signa adfunt, remedium aptum perhibetur. Ante vero quam adhibeatur, commoda ex signorum levatione percipienda, incommodaque sanguinis detractiōni superventura, sedulo ponderanda sunt. In hujusmodi enim affectione, quæ magna debilitate, motus fastidio, pulsu molli debili submisso, animoque demisso sæpe insignitur, tale remedium caute suadere decet.

In hujus quidem remedii laudibus multus est RUSH, qui sanguinis copiam præter solitum magnam, hoc malo Philadelphię anno 1793 pestiferè grassante, febricitantibus mittere solebat. Res au-

tem haud æque feliciter in India Occidentali cessit; CHISHOLM enim pessimos exitus semper habuisse nobis confirmat; SCHOTTE eadem de eodem in Senegallia anno 1778 sæviente observat.

Et CLARK * observat, “ From the remarkable flushing of the face, great inflammation of the eyes, and full pulse in the first stage of this disease, young practitioners might be induced to use the lancet freely, and the French surgeons, whose chief remedy in almost all diseases in these islands is Venesection, very readily fell into this error.”—“ There was not,” addit ille, “ a single instance of an emigrant recovering who had been bled.”

Si mihi de plurium exemplorum, quibus sanguinem missum vidi, summa, judicare fas esset, eundem raro admittendum, nec unquam nisi cautiissime suadendum, colligerem. Multo plures ex
his,

* Treatise on the Yellow Fever, p. 24.

his, quibus sanguis detractus fuit, quam ex iis, qui hanc exinanitionem passi non sunt, periere.

Si ea sint signa, ut sanguis detrahendus videatur; hoc maturè, nunquam potest secundum a morbo inchoato diem, fieri debet; cumque nunquam, nisi ad signa partium propria levanda rite adhiberi possit; ex parte affecta, vel quam proxime eidem detrahi debet.

Incommoda ex sanguinis detractiōe provenientia erant admodum insignia in nauta robusto ac pleno undevigesimum ætatis annum agente, cui signa, quæ sanguinis detractiōem indicari feruntur, plus fatis manifesta adfuerunt. Dolore capitis vehementi, rubore faciei et oculorum, cum pulsu pleno, valido, ac duro, afficiebatur. Duo medici qui eum mane, quo ægrotare cæpit, visebant; sanguinis detractiōem ob signorum naturam, et vehementiam omnino necessariam judicarunt. Sanguinis igitur uncia duodecim illico e brachio missæ fuerunt. Inter sanguinem detrahendum, summus languor,

languor, viresque, in toro licet recumbenti labescere, tantaque debilitas supervenire, ut vix se erigere possit. Inde usque ad mortem, quæ tertio die obtigit, vires ejus paulatim frustra repugnante satis magna vini et cinchonæ copia assumpta, cum ingenti totius corporis debilitate, arteriarum pulsu, ex quo primum sanguis erat missus, parvo debili, nec parum præter naturam tardo perstante, opprimebantur.

Emetica.—Inter plerosque scriptores convenit de damno, quod vomitoria medicamenta hac febre laborantibus afferunt; quando assidua quidem nausea et vomitio haud raro signa molestissima fiunt, nulla arte, nullo auxilio vincenda, hujusmodi auxiliorum usu asperata, immo revera nonnunquam excitata fuerunt.

Vomitio spontanea, quæ ventriculo rebus acerbis irritato supervenit, ad easdem reficiendas satis superque valet; vomitio igitur augeri non debet; res acres alvi purgatione potius facessendæ sunt.

De

De his acribus hæc verba habet HILLARY *.—

“ The great irritation of the stomach, by the pu-
 “ trid bilious humours which constantly attend this
 “ fever, with almost constant retchings and violent
 “ vomitings, seem to indicate giving an emetic ;
 “ but the coats of the stomach, I have always ob-
 “ served, are here so violently stimulated and irri-
 “ tated, and most commonly inflamed by the acri-
 “ mony of the putrescent bile, that any emetic,
 “ even the most gentle and mild, and small dose,
 “ generally brings on such an incessant vomiting,
 “ that it continues, in spite of all remedies, till an
 “ inflammation and mortification of the stomach
 “ comes, which soon ends in death, as I have too
 “ often observed, when called in after they have
 “ been given. Neither could I ever find, that a-
 “ ny antiemetics, fomentations, or any other me-
 “ thods, would very seldom avail and prevent it ;
 “ wherefore I have always strictly forbid giving
 “ any emetics whatever.”

Ca-

* Observations on the Diseases of Barbadoes, p. 159.

Cathartica.—Propter magnam fellis aliorumque humorem corruptorum vim, quæ per totum hujus morbi decursum in tubum intestinale perpetuo profunditur, assiduamque irritationem inde oriundam, summa ad eandem eliminendam, cura adhibeatur oportet. Hoc consilio alvus medicamentis catharticis ore sumptis, vel *enematis* forma subterdatis, leniter soluta, prout signa postulaverint, servanda est. Cùm autem post morbum aliquantulum progressum, intestina adeo torpeant, ut cathartica ad effectum exoptandum minus valeant, ad eadem, primis morbi horis, vel cum æger ægrotare cæperit confugiendum.

Sales neutrales quippe quæ insigni refrigerandi vi pollent, opusque suum brevi absolvunt, satis apta videntur; ventriculi autem mobilitas non semper eadem in justum tempus ad effectum præstandum retineri finit.

Hydrargyrum muriatum mite omnium cathartico-
rum, quæ in hoc malo exhibentur optime respon-
dere

dere observatur ; hincque cæteris omnibus antiponiendum ; cum ventriculo enim bene congruit ; et duodeno exinaniendo optime accommodatur. Hujus medicamenti dosis effectibus probanda est ; alia enim exempla minorem, alia majorem requirunt. In nonnullis quidem casibus magnæ doses, vel etiam ad dimidiam drachmam, felicissimo eventu administrate fuerunt. Sin autem alvi durities ea sit, ut huic medicamento non cedat, vires ejus jalappa, gambogia, vel colocynthide, additis acuendæ sunt. Sales neutrales hydrargyro muriato miti, cum exitu optato conjungi queant.

Si hæc omnia expectationem fallant, subitæ ac frigidæ pedum ac crurum aspergines, quippe quibus, post cætera auxilia frustra tentata, res nonnunquam bene cessit, adhibendæ sunt.

Nonnullis cum MOSELEY huic feбри alvi purgatione sola medendum convenit ; dum alii cum JACKSON tempus in hoc morbo pretii majoris existimant, quam ut catharticum effectui tuto præ-

stolari possint. De cathartorum utilitate minime disputari potest; nec minus patet feбри adeo in mortem præcipiti omni ratione, qua fieri potest, quamprimum obstandum. Quoniam enim magna velocitate ad metam fertur, ancipitem cujusvis remedii effectum opperiri, dum morbi signa remedia penitus diversa postulant, insanix foret.

Magna felicitas, quæ *hydrargyri muriati mitis* comes fuit, ex quo a CHISHOLM anno 1793 in hac febre pestiferè grassante libera manu administratum fuit, eidem haud parum innitendum digito quavi monstrat; qualis enim cunque fuerit hujus medicamenti operandi modus, de rebus factis, quibus commoda ejus innituntur, adeo constat, ut nullum de utilitate ejus statim, morbo nascente, administrati, non solum ad alvum purgandam, sed etiam qua *hydrargyri*, dubium supereffe possit.

Cum hujus morbi velocitas nullum deliberationi locum dat, hoc remedium admodum mature administrandum, continuandumque est, donec os eodem

dem afficiatur, vel sanitatis redeuntis signa usum ejus ulteriorem parum necessarium indicent. Ad hoc remedium libere et audacter præscribendum nulla non re incitatur; omnes enim, quibus saliva copiose cietur, revalescere constat. Porro immanem hydrargyri copiam, hac febre laborantibus, non solum sine periculo, sed ne ore quidem affecto, dari posse, experientia constat. CHISHOLM * nos certiores facit “to one man fully four hundred grains were given before the salivary glands were affected.” In nonnullis exemplis, quæ exitum attulerunt, multo major adhuc hydrargyri copia, nullo effectu manifesto edito, devorata est.

Hujus igitur medicamenti dosis magna sit, sæpiusque iteretur, oportet: quantitas a tribus ad octo, decemve grana pro morbi violentia variata, qualibet, vel alterna quaque, vel tertia quaque hora assumi debet; hac ratione idonea hydrargyri copia ingeri, alvusque simul cieri potest. Si alvus, quod a priori, licet hoc rarius contingat, suspicari posse-

F 2

mus,

* p. 159.

mus, nimis cietur, fluxus medicamentis astringentibus mitioribus, et opio præsertim, compescenda est.

Cùm hoc potissimum agimus, ut hydrargyri copia, quantam æger commode ferre potest, injiciatur, ad usum ejus externum in malignioribus præsertim mali exemplis, corpori unguenti forma affricandum, simul confugere debemus; et quo fortius erit unguentum hoc modo adhibitum, eo melius *.

Bal-

* Multi, hydrargyri ope copiose administrati horrendæ hujusce pestis, manus evaserunt, ipse superstes viribus hydrargyri felicibus testimonium perhibeo. Hydrargyri muriati mitis grana 270 quinque diebus labentibus, granis quinque qualibet hora sumptis, devoravi; perque illud temporis spatium viginti unguenti ex hydrargyro fortioris drachmæ femoribus, cruribus, abdomini, et brachiis, mihi affricatæ fuerunt, nullo neque in alvum, neque in glandulas salivæ inservientes, effectu edito, usque dum febris recefferat, quo quidem tempore saliva mihi leniter manare cæpit, quatuorque circiter septimanas, viribus paulatim recuperatis perstitit. Porro medicamentum tertio die omissum fuit; ita ut tota ista hydrargyri vis quatrIduo administrata fuisset.

Et sane res mea ab initio usque admodum singularis visa est,

non

Balneum frigidum.—Ex magno beneficio, quod *typho regionum frigidarum* laborantes ex hoc remedio percipiant, nulla deest ratio, cur idem *typho regionum calidarum* decumbentibus non æque profuturum credamus. Cumque aër frigidulus in his, præsertim ob calorem loci intensiorem, corporibus ægrorum admoveri non potest; frigidarium a multo fortiori ratione indicari videtur.

Ad hoc autem remedium, animum rarius quidem quam mereri videtur, regionum calidarum clinici advertunt, præsertim in morbo, in quo præstantissima

non tam autem propter hydrargyri vim administratam (quamvis pauci, si ulli, crediderim, ægri, tantam medicamenti copiam antea, eodem temporis spatio, assumerant) quam ob efficaciam plane mirandam, qua me ex dira febre, in qua omnes, qui me visebant, brevi conclamatum iri putabant, eripuit. Medicus amicus singularis, qui me curabat, remedii, ut supra administrati efficacia tactus, idem, utpote vitæ meæ exspes, libere et audacter præcepit.

Totam medicamenti quantitatem necessarius, amicus in re incerta certus, manu sua porrigebat; salutem enim meam timens remedii exhibitionem famulantibus confidere volebat: quamlibet dosin et fricationem, scripto manu sua mandavit, ita ut de hydrargyri quantitate administrati, accuratissime constet.

tissima remedia tam parum sæpe valent. Idem tutissime administrari posse, experientia constat.— GREGORIUS noster cui medicina tantum debet, nobis, in prælectionibus suis egregiis, se hoc, plures jam retroactos annos, non solum, non sine damno, sed etiam cum manifesto ægrorum commodo factitasse, confirmat : arteriarum pulsus, brevi post lavationis frigidaë usum, semper tardiores, molliores magisque regulares fieri, deliriumque remisisse, vel penitus decessisse, Professor observat.

JACKSON * testimonium suum, faustis lavationis frigidaë effectibus in Indiæ Occidentalis typho perhibet. Hic auctor inquit, “ This practice may appear hazardous to those who argue without experience ; but I can vouch for its general safety, and bear testimony to its good effects. Sweat, with perfect relief from all the feelings of anxiety and distress, was generally the consequence of this mode of treatment.” PORRO inquit, “ If employed within the first twelve hours
“ from

* On the fevers of Jamaica, p. 269.

“ from the attack, it seldom failed of removing all
 “ the symptoms of danger.”

Lavationis frigidaë hydrargyrique usum inter se discrepare minime nobis videtur ; cum morbo enim atroci et acerbo, qui tanta velocitate progreditur, non nisi remediis, pro rata parte, violentis, audacter, et decrotorio modo, administratis, dimicandum videtur,

Fomenta calida non solum quia spasmus solvunt, sed etiam quia dolorem capitis levant, a nonnullis commendantur. Commoda autem, quæ hoc modo afferunt, sunt tantum fugacia ; et forsan incommoda, quæ corpus laxando, solvendo, ideoque infirmo inferunt, haud exæquant.

Sudorifica.—Perfectam febris remissionem adipiscendi consilio, medicamenta ex antimonio præparata ad sudorem ciendam commendantur ; quia febrem, sudore sponte prorumpente, semper remittere observatione constat.

Pulvis Jacobi ad hoc consilium absolvendum a multis antefertur. Pulveri vero antemoniali, quæ nunc quidem idem fere præparatum esse fertur, ne-
tquam præstare videtur. Antimonium tartarifa-
tum neutri forsan horum medicamentorum postha-
bendum est. Ventriculus tamen hoc sæpius lædi,
quibusdam putatur.

Ventriculi autem mobilitas antimonii usum ple-
rumque præcludit. Quotiescunque igitur præ-
scribuntur, hoc parvis tantum dosibus, prout ventri-
culo convenient, iterandis, fieri debet.

Mistura salina, quippe quæ stomacho bene infi-
det, cutisque halitum leniter ciet, in omni febrium
stadio, quibusvis signis urgentibus, adhibetur, et
exemplis, quæ antimonii usum vetant, prodesse
possunt.

Horum medicamentorum in hac febre effectus
sunt admodum incerti; parum igitur ipsis fiden-
dum. Porro signorum levatio, quæ sudori grato

ac tepido prorumpente, supervenit, hujus causa, non effectus, sæpe videtur. Hinc, quando natura, fordibus in tubo alimentario collectis, cathartorum opere, exoneratur, fudor prorumpere invenitur; qui quidem effectus vix a priori expectandus esset, cum alvi purgatio cutis halitum pro rata parte plerumque minuit.

Cortex cinchona.—De commodis, quæ febribus in regionibus calidis laborantes, ex hoc cortice percipiunt, omnium experientia constat. Cortex cinereus, ruber, flavus, suos quisque fautores habuerunt; corticem autem rubrum haud tanta copia, quanta cæteri, assumi posse, sæpiusque ventriculi ægrotationem et fastidium movere, observatione constat. Cinereus igitur et flavus anteferendi sunt.

Quamprimum remiserit febris, vel etiam ante, si alvus fordibus suis purgatione liberata fuerat, consilium est, ut cortex copia quàm maxima brevi tempore assumatur. Dosis minima, adulto præscribenda, est drachma qualibet hora. Hoc autem

Pulvis Jacobi ad hoc consilium absolvendum a multis antefertur. Pulveri vero antemoniali, quæ nunc quidem idem fere præparatum esse fertur, neutiquam præstare videtur. Antimonium tartarifatum neutri forsan horum medicamentorum posthabendum est. Ventriculus tamen hoc sæpius lædi, quibusdam putatur.

Ventriculi autem mobilitas antimonii usum plerumque præcludit. Quotiescunque igitur præscribuntur, hoc parvis tantum dosibus, prout ventriculo convenient, iterandis, fieri debet.

Mistura salina, quippe quæ stomacho bene infidet, cutisque halitum leniter ciet, in omni febrium stadio, quibusvis signis urgentibus, adhibetur, et exemplis, quæ antimonii usum vetant, prodesse possunt.

Horum medicamentorum in hac febre effectus sunt admodum incerti; parum igitur ipsis fidentum. Porro signorum levatio, quæ sudori grato

ac tepido prorumpente, supervenit, hujus causa, non effectus, sæpe videtur. Hinc, quando natura, sordibus in tubo alimentario collectis, cathartico opere, exoneratur, fudor prorumpere invenitur; qui quidem effectus vix a priori expectandus esset, cum alvi purgatio cutis halitum pro rata parte plerumque minuit.

Cortex cinchona.—De commodis, quæ febris in regionibus calidis laborantes, ex hoc cortice percipiunt, omnium experientia constat. Cortex cinereus, ruber, flavus, suos quisque fautores habuerunt; corticem autem rubrum haud tanta copia, quanta cæteri, assumi posse, sæpiusque ventriculi ægrotationem et fastidium movere, observatione constat. Cinereus igitur et flavus anteferendi sunt.

Quamprimum remiserit febris, vel etiam ante, si alvus sordibus suis purgatione liberata fuerat, consilium est, ut cortex copia quàm maxima brevi tempore assumatur. Dosis minima, adulto præscribenda, est drachma qualibet hora. Hoc autem

ex majore, minoreve facilitate, qua ventriculo retinetur, pendebit.

In mitioribus exemplis, ubi ventriculus cortici retinendo et ferendo par fit, multum inde commodi percipitur. Ubi vero stomachus eundem ferre non potest, usus ejus haud parum negotii ægro faceffit, quod damnum non leve inferat oportet. His rebus circumstantibus, cortex subter dandus videatur; beneficium autem inde proveniens exiguum forsan sit.

Cortex angusturianus quippe quæ generalibus cinchonæ dotibus præditus est, et sæpe ventriculo retinetur, ubi cæteri cum fastidio rejiciuntur, dosibus a drachma dimidia ad scrupulos duos variatis, altera quaque, vel tertia quaque hora, assumendis haud parum prodesse potest. Convalescentes in primis hunc corticem facile devorant quando cinchonam ferre non possunt.

Vinum, præsertim adjuvante cinchona, peculiari
in

in debilitate, quæ typhum comitetur, vi, pollere inter omnes jam convenit. Ad vires reficiendas animumque demissum exhilarandum, cunctis, quæ in officinis prostant, remediis, longe antecellit. Non solum enim putredini occurrere et vim vitæ sustinere fertur; sed etiam pulsus in melius mutare, capitis dolorem, et aliquando etiam delirium tollere observatur.

De morbi tempore quo administrari debet, ex debilitate superveniente judicandum erit; quamprimum hæc insignis evaserit, statim incipiendum.

Quod vini quantitatem assumendam attinet, meminisse oportet, quod licet justa copia profit, ultra modum tamen sumptum, contrarium effectum edit. Quamvis enim vires vitæ necessarias leniter incitando suppetias salutare ferre solet; vires tamen cordis et arteriarum vehementius accelerando ita debilitatem augebat, ut natura effœta facile opprimatur. Ad regulam generalem stabiliendam haud

ultra duas, præsertim vini meracioris, libras, in dies concedendum ; unam circa libram in plerisque casibus fatis fore, affirmare licet.

Quod vini delectum spectat, istud quod ægro magis arrideat, eligendum est. Si meraciora, qualia sunt vinum Lusitanicum rubrum, aut Madeirense, anteferantur, aquæ puræ triente quasi diluere oportebit.

Medicamenta exulceratoria pro remediis primariis in hac febre adhibenda non sunt. Nihilominus tamen minus ad signa quædam levanda haud parum prodesse possunt : Hoc consilio epigastrio, aut hypochondriis dextris, stomacho, aut jecore inflammato, imponi debent. Dolorem capitis acutum posteriori collo admota haud raro mitigant ; porro majoris adhuc suppetias capiti ipsi applicata, latura admodum verisimile videtur. HOME* multorum periculorum auctor exulceratoria temporibus admota, tanta vi ad capitis dolorem

* Clinical Experiments.

rem typho laborantibus levandum pollere invenit;
ut eadem toti capiti admoveri opus non fit.

Matura capitis tonsura, ejusdemque lavatio, five hæc fiat, aquâ frigida, five eadem cum aceto commistâ, vesicatoriis præmissa capitis dolorem et delirium adeo levare observantur, ut exulcerationi superfederi possit. Hæc igitur hac febre laborantibus æque profutura, semperque, capite graviter affecto, tentatum iri jure conficere licet.

Cum vomitio, quæ supervenit, haud raro perpetua evadit, ægroque præcipuum negotium facessit, gravi periculo non vacat; summa igitur cura ad eandem componendam, et præveniendam, adhibenda est.

Haustus salini inter effervescendum assumpti sæpiusque iterati prodesse observantur, adhibeantur igitur oportet.

Opium quippe quod ventriculi mobilitatem minuit,

nuit, beneficium haud leve polliceri videtur; hinc non sine magno commodo dari solet. Alvi autem durities, et sensorii conditio, usum ejus liberum in plerisque exemplis vetant.

Aetheris sulphurici dosibus ad drachmam unam subinde repetitis, etiam in casibus, in quibus opium frustra datur, res nonnunquam bene cessit. CHISHOLM hoc medicamentum præ omnibus aliis ab ipso administratis, ad vomitionem compescendam valuisse asserit.

Capsicum nuper a quibusdam clinicis Jamaicensibus ad vomitionem reprimendam administratum est, magnaue vi pollere repertum est. Succus expressi guttam dimidiam, vel fructus maturi granatrua forma pilulæ, quoties vomitio redit, præcipere solent.

Nonnunquam, quibus alvus per totum morbi cursum insigniter compressa fuerat, evenit, ut durities plures dies, immo interdum duas, post ægros

re-

revalescentes, septimanas, aliquatenus perstat. In hoc rerum statu, alvus catharticis mitioribus, oleo, puta, ricini, ore sumpto, vel enematibus emollientibus, leniter subinde laxanda est.

Sanitas redux tanta cibi cupiditate commitari solet, ut ægri vix sibi a nimio devorando temperent; monendi sunt igitur ne se cibis ingurgitent, CELSI præcepti memores, “Cibus non multum
“quidem, sed sæpe tamen nocte ac die dandus est;
“ut nutriat neque oneret.”

Antidotum, quo advenæ, Indiarum cœlo nondum affueti, a morbi adeo periculosi impetu muni-
rentur, summopere desiderandum est: *hydrargyrum*
hoc nobis auxilium promittere videtur; quamvis
enim consilio huic exoptando responsurum experi-
entia nondum satis comprobavit, ex observatio-
nibus tamen Doctoris CLARK, est cur idem non
solum sanandæ, sed etiam arcendæ, febri, par inven-
tum iri speremus. Et ad bina hæc consilia absol-
venda ab eodem auctore strenuissime commendatur.

ERRATA.

Pag.	5. lin.	7. <i>pro</i> regionibns	<i>lege</i> regionibus.
—	—	— potiffium	— potiffimum.
—	—	10. — fcnforii	— fenforii.
—	38. —	17. — fiunt	— fiunt.
—	40. —	2. — humorèm	— humorum.
—	—	8. — fervada	— fervanda.
—	48. —	2. — antemoniali	— antimoniali.

Med Hist
W4
E23
1797
M. 2

